

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinum Novvm

**Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob**

Basileae, 1628

Gemini theodori: alterivs qvidem paschalis galli viri clariss. philos

[urn:nbn:de:bsz:31-107465](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107465)

Latia Studiorum initys

GEMINI THEODORI: ALTERIVS QVIDEM
PASCHALIS GALLI VIRI CLARISS. PHILOS.
& Medici Pictauiensis:

Alterius verò

Proprij FILII, benè comprecatus

IACOBVS ZVINGERYS,
PASCHALI suo iudiciorum dicitur.

E appello, Clarissime Vir, cum FILIOS nostros debebam. Sed quando illi, in morem benè natorum, à nostro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philosophus, *λογον μὲν ἀρθροῦται ἐξ ἑαυτῶν λόγων*. Quid ergo mirum, si præclara hac nota à bestiis distet in ipsa quoque infantia puer, eius linguam à sollicitis matribus formari, ut articulatim, distinctèque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo vsu venit. Ut rerum omnium postliminio reminiscatur, quæ Platonis non spernenda sententia est, ductore opus habet, cuius monitis rectam viam ingrediatur. At solis nutibus ne quicquam id fiet, ni sermonis præcepta, singula observanda indigerint. Iam quia Græcorum iactis fundamentis, quicquid humanæ est vel divinæ scientiæ, iure debetur: illorum certè sermonis cognitio tam necessaria est, ut qui aliàs loquelæ defectu non Homo putari queat, Græci sermonis inscitia, non Scientis habendus sit. Id non nesciuit decus literariæ tuæ Gallia, Gulielmus Budæus. Actate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat stupendum ingenium hominis, quantumvis *ἐπιμαθὼν*, in Græciam viam, vel *ἀπο τῆς ἀκτῆς* inuenit: maximoque bono *τῶν ἀπομαθῶν*, inoffensam eam & facilem patefecit. Scilicet is Censorij Catonis exemplum secutus est, qui senex Græcè didicisse, à Plutarcho traditur. At ipsa iam Græca lingua copia verborum distulit, quam componendorum festiuitas ita restinguit, ut pro concisa, minimèque redundante habeatur. Est tamen præter ambigua vocum significata, tam varia dialectorum idiotismis, ut nisi hac parte discentiùm infirmitas subleuetur, nimio satius difficilem impeditamque se obiciat. Heic ergo mihi, vel opera duntaxat subiectis, desudandum existimari, & vno quasi obtutu, quæ notanda varietas esset, non magis exacta, quàm cuius obuia methodo, regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non sui subueritus, eandem proprietatem, diuersis id locis poscètibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura se extendens, compendio seruit: sed dàmnofa obscuritas est, quàm secum vehit, vsumque præceptorum & impeditum & inutilem discentiibus reddit. Quod si iam operæ curæque precium est, quod feci, quibus id verius, quàm Nostris fecisse videbor: Nostris, inquam, ea in ætate constitutis, qua similes variegatis Phytacis, maturi iudicij penuriam, Latini, Græci, Hebraici sermonis oblectamento compèsent: pò liberius subinde ad RERVM notitiam, cuius ambitu vitæ humanæ beatitas inclusa est, prouehedi. Memor sum nostræ iuuentutis, quàm magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis in primis, occasionem quotidiani conuictus Græcorum sollicitè petebamus: eà nimirum cupiti sermonis vsum sine maiore labore facilem, nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel si fuit, peregrinis nobis minus secura, tutave putabatur. Viximus interea vita, studiisque vnanimis. Ego candore tuo delectatus, vnicè gaudebam, ingenuitatè meam ita probati tibi, ut voluntas vtriusque cõmunis esset: quodque vellet alter, alter nõ nollet. Italiam vniuersam perambulauimus, plantarum sacèinas, quæ tum istius philosophematis nostræ cupido erat, humeris gestauimus, quæque literariæ peregrinationis prima est utilitas, doctor, quos licuit, Antonium Musam Ferrariæ: Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Cõsiam Bononiæ: Ardream Baccium Romæ: Portam Neapoli, viros ad inuidiam præclaros omnes: binos item solertes Pharmacopæos, Ferdinandum Imperatorem Neapoli, Ioannem Ponam Veronæ, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore versabantur, nobis conciliauimus. Adiuti nimirum virtute & doctrina verè illustris Io. Vincentij Pinelli, bonorum omnium cõmunis amici, tum Herculis Saxonis, medici & philosophi perelegantis, amborum Pataul Antenoris viuientium. Ita peregrinati sumus. Quod eo liberentis hac occasione publicè profiteor, qua nostram prolem ad mutui amoris fraternum adfèctum, paternæ adolescentiæ exemplo, eorundemque studiorum communitate inuitandam duxi. Ut ergo tu mecum quantumuis absens iugiter es: sic hoc literariæ amicitia communi nexu Theodoros quoq; nostras deuincio: ut vbi vbi fuerint, memores dicti Homerici:

Ἔπει δ' ἀλλήλων πατρίδων ὠχίρεθ' ἰθὺς, parentum vestigiis innutriti, discant se mutuo amare. Vterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æstimauit vnquam, fert nomen. Vnam, vnam, quod tuum pariter votum est omine nominis, & Deo seruire & proximo prodesse, *πατρίδων δὲ χλω*, ex animo conetur vterque. Qua bona spe iam finem facturus, tibi Meum ita commendando, ut mihi Tuus perpetuò alterius filii loco futurus sit. Optime vale. Basileæ 16. Nouemb. 1609.

DI/